

ΣΤΕ 1536/2014 [Διαπίστωση αυτοδίκαιης επαναφοράς σε Δήμο έκτασης με παιδικές κατασκηνώσεις]

Περίληψη

-Με την προσβαλλόμενη πράξη διαπιστώθηκε η αυτοδίκαιη επάνοδος στον καθ' ού Δήμο της κυριότητας της έκτασης όπου λειτουργούσε μόνιμη παιδική κατασκήνωση με τις σχετικές εγκαταστάσεις της, για το λόγο ότι η κατασκήνωση δεν είχε λειτουργήσει κατά την τριετία 2008-2010. Όμως, η αναστολή της λειτουργίας της κατασκήνωσης για το ως άνω χρονικό διάστημα δεν υποδηλώνει εγκατάλειψη ή μεταβολή επί τριετία της χρήσης κατασκήνωσης, για την οποία εγκρίθηκε η εκποίηση της έκτασης.

-Αντιθέτως, υπαγορεύθηκε από τη διαπιστωθείσα ανάγκη διενέργειας σημαντικών εργασιών προς το σκοπό του εκσυγχρονισμού και της λειτουργίας της κατασκήνωσης, ακριβώς, δηλαδή, για το λόγο ότι δεν είχε αποφασισθεί ή εκδηλωθεί η πρόθεση εγκατάλειψης ή μεταβολής της χρήσης.

Πρόεδρος: Αγγ. Θεοφιλοπούλου

Εισηγητής: Χρ. Ντουχάνης

Δικηγόροι: Αγγ. Γαβαλά, Μ. Τσίπρα

Βασικές σκέψεις

1. Επειδή, με την υπό κρίση αίτηση, για την άσκηση της οποίας δεν απαιτείται η καταβολή παραβόλου, ζητείται η ακύρωση της 4515/26.11. 2010 πράξης του Δημάρχου Βιλίων, με την οποία διαπιστώθηκε η αυτοδίκαιη επαναφορά στο Δήμο Βιλίων του νομού Αττικής της κυριότητας έκτασης εξήντα (60) στρεμμάτων, που βρίσκεται στη θέση Βρύση Τσίας του Δήμου Βιλίων, μετά των επ' αυτής εγκαταστάσεων μόνιμων παιδικών κατασκηνώσεων, η οποία είχε εκποιηθεί από το Δήμο Βιλίων και είχε περιέλθει κατά κυριότητα στο Επικουρικό Ταμείο Εξόδου Γερόντων και Ανικάνων Εργατών Μετάλλου. Περαιτέρω, με την πράξη αυτή ζητήθηκε από το αιτούν νομικό πρόσωπο να συμπράξει στην παράδοση της νομής της έκτασης αυτής προς τον Δήμο Βιλίων.
2. Επειδή, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, με την 44/3.5.1952

- απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου του Δήμου Βιλίων αποφασίσθηκε η εκποίηση ορεινής και άγονης δημοτικής έκτασης εξήντα στρεμμάτων, που ευρίσκεται στη θέση «Βρύση Τσίας» της κτηματικής περιφέρειας του εν λόγω Δήμου σε τυχόν ενδιαφερόμενους Οργανισμούς ή σωματεία που επιδιώκουν κοινωνικούς σκοπούς για την ίδρυση, ειδικότερα, μόνιμων εγκαταστάσεων θερινών παιδικών κατασκηνώσεων «αποβλέποντες ούτω εις την προαγωγήν του τόπου δια της δημιουργίας τουριστικής κινήσεως, μόνης απομεινάσης ελπίδος οικονομικής βελτιώσεως, εξελίξεως και προαγωγής του τόπου». Στην απόφαση αυτή γίνεται επίκληση της ολοσχερούς καταστροφής των δασών του Δήμου «... υπό των κατακτητών, εξ ων αποκλειστικώς και μόνον απέζη ο πληθυσμός ...», του γεγονότος ότι «... η μόνη εναπομείνασα πλέον ελπίς επιβιώσεως των ανέργων και πενομένων κατοίκων είναι η δια παντός μέσου και τρόπου προσέλκυσις και εκμετάλλευσις των ξένων, τουτέστιν του Τουρισμού, και η εν γένει ανάπτυξις εις μεγαλύτερον βαθμόν της υφισταμένης παραθεριστικής και εκδρομικής κινήσεως ...», ότι ο ως άνω σκοπός επιδιώκεται να επιτευχθεί με την παγίωση μόνιμης τουριστικής κίνησης και την ίδρυση μόνιμων εγκαταστάσεων θερινών κατασκηνώσεων, «... δια των οποίων θα δημιουργηθή ταχεία, σταθερά, ζωηρά Τουριστική κίνησις εις την κωμόπολιν, ήτις θα αποτελέση παράγοντα ευημερίας δια τους κατοίκους ...». Στη συνέχεια, εκδόθηκε το από 27.2.1953 β.δ/μα (Α΄ 57), με το οποίο, εκδοθέν κατ' επίκληση των σχετικών διατάξεων του τότε ισχύοντος Κώδικα Δήμων και Κοινοτήτων [από 31.7.1936 β.δ/τος (Α΄ 320), βλ., ιδίως, άρθρα 71 παρ. 5 και 117 παρ. 3], εγκρίθηκε η εκποίηση της έκτασης αυτής στο Επικουρικό Ταμείο Εξόδου Γερόντων και Ανικάνων Εργατών Μετάλλου, συμπεριελήφθη, όμως ο όρος της χρησιμοποίησής της από το Ταμείο για την εγκατάσταση μόνιμων παιδικών εγκαταστάσεων και ορίσθηκε, ειδικότερα, ότι εφόσον μεταβληθεί ή εγκαταλειφθεί η ως άνω χρήση της έκτασης επί μία συνεχή τριετία, η κυριότητα επ' αυτής θα επανέλθει στο Δήμο αυτοδικαίως. Κατ' εφαρμογή του εν λόγω β. δ/τος εκδόθηκε η προσβαλλόμενη 4515/26.11.2010 πράξη του Δημάρχου Βιλίων, με την οποία διαπιστώθηκε η αυτοδίκαιη επαναφορά στο Δήμο Βιλίων της κυριότητας της προαναφερόμενης έκτασης για το λόγο ότι δεν λειτούργησε σ' αυτήν κατασκήνωση κατά τα έτη 2008, 2009 και 2010.
3. Επειδή, από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η εκποίηση της επίμαχης έκτασης δεν συνιστά απλή πράξη διαχείρισης της ακίνητης περιουσίας του Δήμου Βιλίων ούτε αποσκοπεί στην αντιμετώπιση ταμειυτικών αναγκών του Δήμου αυτού, αλλά υπαγορεύθηκε από την ανάγκη ικανοποίησης ειδικού σκοπού δημοσίου συμφέροντος, δηλαδή, της αντιμετώπισης του οικονομικού μαρασμού της περιοχής και των συνθηκών ένδειας του πληθυσμού της μετά την Απελευθέρωση, ως μέσο δε για την επίτευξη των στόχων αυτών επελέγη η τόνωση του τουρισμού και, ειδικότερα, η δημιουργία παιδικών κατασκηνώσεων, η οποία θεωρήθηκε ότι επιτελεί και η ίδια κοινωνικό σκοπό. Ενόψει τούτων, η προσβολή της σχετικής διοικητικής πράξης, με την οποία

είχε κριθεί ότι συντρέχουν, καταρχήν, οι νόμιμες προϋποθέσεις για την εκποίηση και η οποία δεν σχετιζόταν καθ' οιονδήποτε τρόπο με την τυχόν διενεργηθείσα δημοπρασία ή κατακύρωση ή την επιλογή του αντισυμβαλλομένου, θα γεννούσε διοικητική και όχι ιδιωτική διαφορά (πρβλ. ΣτΕ 1000/2013, 1021/2011). Συνιστά δε ομοίως διοικητική διαφορά (πρβλ. ΣτΕ 2004/2006) και η προκείμενη, η οποία δεν ανέκυψε στο πλαίσιο τυχόν υφισταμένου συμβατικού δεσμού μεταξύ ειδικώς του αιτούντος Ταμείου και του καθ' ού Δήμου, αλλά δημιουργήθηκε από μονομερή διοικητική πράξη, με την οποία επιχειρείται η ανατροπή της εγκριθείσας εκποίησης για το λόγο ότι οι σκοποί υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος χάριν των οποίων είχε αυτή αποφασισθεί, έπαυσαν να ικανοποιούνται διότι η κατασκήνωση έπαυσε να λειτουργεί.

4. Επειδή, κατά την έννοια των διατάξεων του π.δ. 361/2001 (Α' 244), όπως τροποποιήθηκε με το π.δ. 334/2003 (Α' 285), ερμηνευομένων ενόψει και του σκοπού τους, που συνίσταται στην υπαγωγή ομοειδών διαφορών στον αυτό σχηματισμό, σε περίπτωση διατάξεως, η οποία μπορεί να υπαχθεί εννοιολογικώς σε περισσότερους τομείς της νομοθεσίας, πρέπει να αναζητείται ο προέχων χαρακτήρας της, ώστε να αποφεύγεται η κατάτμηση ομοειδών διαφορών σε περισσότερα Τμήματα του Συμβουλίου της Επικρατείας (ΣτΕ 3827/2010, 1187/2010, 3504/2009 Ολ., 1570/2005 Ολ.).
5. Επειδή, κατά τα προκύπτοντα από τα στοιχεία του φακέλου, η επίμαχη έκταση φέρεται καλυπτόμενη από φυσική βλάστηση χαλεπίου πεύκης και διάσπαρτες φρυγανικές διαπλάσεις (6/18.6.2010 έγγραφο υποψήφιας εκμισθώτριας εταιρείας ΚΟΥΤΣΙΚΟΣ Ι.Λ. & Σία Ε.Π.Ε. προς τη Νομαρχία Δυτικής Αττικής), θεωρείται και από τη Διοίκηση ως δασική (βλ. 2112/11.8.2011 έγγραφο της Περιφέρειας Αττικής προς την ήδη φερομένη μισθώτρια Ιερά Αρχιεπισκοπή Αθηνών), αντιμετωπίζεται δε ως δασική και από την ΠΕΧΩ 5069/Περιβ. 6/06/22.8.2006 απόφαση του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας, με την οποία είχαν εγκριθεί περιβαλλοντικοί όροι για τη λειτουργία παιδικής κατασκήνωσης του Ταμείου Εργατοϋπαλλήλων Μετάλλου. Εξάλλου, τα ζητήματα εγκατάστασης κατασκηνώσεων και παιδικών εξοχών σε δημόσια και μη δάση και δασικές εκτάσεις ορισμένων κατηγοριών, αλλά και παραχώρησης των σχετικών εκτάσεων για το σκοπό αυτό, ρυθμίζονται από τη δασική νομοθεσία και ήδη τις διατάξεις του άρθρου 18 παρ. 1, 2, 3 και 4 του ν. 3208/2003 (Α' 303). Ενόψει τούτων, η προκείμενη διαφορά, ασχέτως των προβαλλομένων λόγων ακυρώσεως, συνδέεται προεχόντως με τη νομοθεσία περί εγκαταστάσεως και λειτουργίας κατασκηνώσεων εντός δασών και δασικών εκτάσεων και, συνεπώς, υπάγεται στην αρμοδιότητα του Ε' Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας, αρμοδίου για την εκδίκαση υποθέσεων σχετικών με την εφαρμογή της νομοθεσίας περί προστασίας, μεταξύ άλλων, του φυσικού περιβάλλοντος και των δασών και δασικών εκτάσεων (άρθρο 5 παρ. 1 περ. α' του π.δ. 361/2001, πρβλ. ΣτΕ 2855/2003

- Ολομ.). Ο προέχων, εξάλλου, χαρακτήρας της παρούσας διαφοράς δεν προκύπτει από την εφαρμογή της νομοθεσίας περί Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης, οπότε και θα υπαγόταν, καταρχήν, στην ακυρωτική αρμοδιότητα του διοικητικού εφετείου [άρθρο 1 παρ. 1 περ. ια΄ του ν. 702/1977 (Α΄ 268), όπως η περ. αυτή προστέθηκε με το άρθρο 47 παρ. 1 του ν. 3900/2010 (Α΄ 213), πρβλ. ΣτΕ 1000/2013] και, περαιτέρω, στην αρμοδιότητα του Δ΄ Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας. Νομίμως, επομένως, η αίτηση ακυρώσεως εισήχθη και συζητήθηκε από τον παρόντα σχηματισμό του Δικαστηρίου.
6. Επειδή, το Επικουρικό Ταμείο Εξόδου Γερόντων και Ανικάνων Εργατών Μετάλλου, προς το οποίο εγκρίθηκε με το ως άνω β.δ/μα η εκποίηση της έκτασης, μετονομάσθηκε σε Επικουρικό Ταμείο Εργατοϋπαλλήλων Μετάλλου (Ε.Τ.Ε.Μ.) με το άρθρο 1 του ν. 1384/1983 (Α΄ 106). Εξάλλου, η λειτουργία παιδικών κατασκηνώσεων στους ασφαλισμένους του εν λόγω Ταμείου, όπως μετονομάσθηκε, ορίσθηκε ως σκοπός του Κλάδου Πρόνοιας του Ε.Τ.Ε.Μ., ο οποίος συνεστήθη με το άρθρο 19 του ίδιου ν. 1384/1983. Το Ε.Τ.Ε.Μ., στο οποίο παρέμεινε ο Κλάδος Πρόνοιας και μετά τη συγχώνευση του Κλάδου Σύνταξης στο συσταθέν Ι.Κ.Α. - Τ.Ε.Α.Μ. (άρθρο 25 παρ. 1 του ν. 2676/1999), μετονομάσθηκε περαιτέρω σε Ταμείο Πρόνοιας Εργατοϋπαλλήλων Μετάλλου (ΤΑ.Π.Ε.Μ.). Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 25 παρ. 2 του ν. 2676/1999 (Α΄ 1), το οποίο έχει τον τίτλο "Συγχώνευση του Κλάδου Σύνταξης του Ε.Τ.Ε.Μ. στο Ι.Κ.Α.-Τ.Ε.Α.Μ.", «... Το σύνολο του ενεργητικού και παθητικού, που προέρχεται από τον συγχωνευόμενο κλάδο, οι πόροι που προβλέπονται από τις ισχύουσες διατάξεις υπέρ αυτού, η κινητή περιουσία του, καθώς και η ακίνητη περιουσία του Ταμείου, περιέρχονται από τη δημοσίευση του νόμου αυτού στο Ι.Κ.Α.-Τ.Ε.Α.Μ., ως καθολικό διάδοχο αυτού, με εξαίρεση το οικόπεδο του Ταμείου, περιοχής Βιλλίων, το οποίο παραμένει στο ΤΑ.Π.Ε.Μ., με αποκλειστική χρήση τη λειτουργία κατασκηνώσεων ...». Εξάλλου, με το άρθρο 104 παρ. 1 του ν. 3655/2008 συνεστήθη το αιτούν Ταμείο Πρόνοιας Ιδιωτικού Τομέα (ΤΑ.Π.Ι.Τ.), στο οποίο, σύμφωνα με την παρ. 2, εντάχθηκε και το Ταμείο Πρόνοιας Εργατοϋπαλλήλων Μετάλλου (ΤΑ.Π.Ε.Μ.). Τέλος, με το άρθρο 106 παρ. 2 του ίδιου ν. 3655/2008, ορίσθηκε ότι «Όλοι οι ανωτέρω πόροι, το σύνολο του ενεργητικού και παθητικού των εντασσομένων Ταμείων και κλάδων πρόνοιας, καθώς και η κινητή και ακίνητη περιουσία τους περιέρχονται από την ημερομηνία έναρξης λειτουργίας του ΤΑΠΙΤ στους αντίστοιχους αυτοτελείς Τομείς πρόνοιας αυτού, ως καθολικούς διαδόχους των ανωτέρω εντασσομένων Ταμείων και κλάδων ...». Υπό τα δεδομένα αυτά, το αιτούν Ταμείο, προς το οποίο, άλλωστε, απευθύνεται η προσβαλλόμενη πράξη, έχει προφανές έννομο συμφέρον για την άσκηση της υπό κρίση αιτήσεως ακυρώσεως.
7. Επειδή, στο άρθρο 18 παρ. 5 του ν. 3208/2003 (Α΄ 303) ορίζεται ότι «Κατασκηνώσεις και παιδικές εξοχές που λειτουργούν πριν από την ισχύ του

παρόντος σε δημόσια και μη δάση και δασικές εκτάσεις, καθώς και σε εκτάσεις εκτός σχεδίων πόλεων και εκτός ορίων νομίμως υφισταμένων οικισμών προ του 1923, συνεχίζουν τη λειτουργία τους για μια διετία από την έναρξη ισχύος του παρόντος, εντός της οποίας οφείλουν να λάβουν έγκριση περιβαλλοντικών όρων σύμφωνα με το άρθρο 4 του Ν. 1650/1986, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 2 του Ν. 3010/2001 (Α΄ 91) ...». Η προθεσμία αυτή παρατάθηκε τελικώς μέχρι τις 31.12.2013 με το άρθρο 42 παρ. 9 του ν. 4030/2011 (Α΄ 249).

8. Επειδή, κατά την από 3.7.2006 (25η) συνεδρίασή του (απόφαση 223/25/3.7.2006), που έλαβε χώρα μετά τη θέση σε ισχύ του ως άνω ν. 3208/2003, το Διοικητικό Συμβούλιο του Ταμείου Προνοίας Εργατοϋπαλλήλων Μετάλλου ασχολήθηκε με τα ζητήματα ανακαίνισης και εκσυγχρονισμού της κατασκήνωσής του στα Βίλια Αττικής, η οποία, σύμφωνα με το Γ/3174/25.6.2010 έγγραφο του ήδη αιτούντος Ταμείου Προνοίας Ιδιωτικού Τομέα προς τη Νομαρχία Δυτικής Αττικής, λειτούργησε από τη δεκαετία του 1960. Κατά την εν λόγω συνεδρίαση του Δ.Σ έγινε αναφορά στην υπό έγκριση Μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων, εκπονηθείσα ενόψει του ως άνω άρθρου 18 παρ. 5 του ν. 3208/2003, και στα έργα ίδρυσης συστήματος βιολογικού καθαρισμού, δημιουργίας χώρου στάθμευσης, διαχείρισης πυρασφάλειας, σύνδεσης με τον υπό κατασκευή κεντρικό αγωγό ύδρευσης, περίφραξης της έκτασης, κατασκευής επιπλέον χώρων υγιεινής και εγκαταστάσεων αθλοπαιδιών, εκσυγχρονισμού των μαγειρείων και, γενικότερα, στην ανάγκη σύγχρονης διαχείρισης του χώρου και νόμιμης και άρτιας λειτουργίας της κατασκήνωσης. Έγινε, επίσης, αναφορά στην ανάγκη συνδρομής της Τεχνικής Υπηρεσίας της Νομαρχίας Δυτικής Αττικής και στις ενέργειες που έπρεπε να γίνουν προς αυτή την κατεύθυνση. Ακολούθησε η έκδοση της ΠΕΧΩ 5069/Περιβ. 6/06/22.8.2006 απόφασης του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας, με την οποία εγκρίθηκαν περιβαλλοντικοί όροι για τη λειτουργία της κατασκήνωσης από το (τότε) Ταμείο Προνοίας Εργατοϋπαλλήλων Μετάλλου (ΤΑΠΕΜ). Στη συνέχεια, οι υπηρεσίες του ΤΑΠΕΜ αποτίμησαν το καταρχήν κόστος των απαιτούμενων εργασιών για την εύρυθμη και σύμφωνη με τους εγκεκριμένους περιβαλλοντικούς όρους λειτουργία της κατασκήνωσης (εγκατάσταση βιολογικού καθαρισμού, υλοποίηση των υποδείξεων της δασικής αρχής, αποκατάσταση δικτύου ύδρευσης, κατασκευή περίφραξης, επισκευή και προσθήκη τουαλετών και υδραυλικών εγκαταστάσεων, ανακαίνιση προϋπάρχοντος κτιρίου, τοποθέτηση αλεξικεραύνου, συντήρηση συστημάτων πυρασφάλειας) και έκριναν ότι θα ήταν ενδεδειγμένη η εκμίσθωσή του σε ιδιώτη, και μάλιστα για μεγάλο χρονικό διάστημα, προκειμένου η μίσθωση να υπαχθεί στις διατάξεις της οικείας νομοθεσίας που προβλέπουν ότι ουσιώδεις δαπάνες «ανοικοδόμησης» ακινήτου εκμισθωθέντος από νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου μπορεί να βαρύνουν το μισθωτή, εφόσον η μίσθωση έχει προβλεπόμενη διάρκεια

μεγαλύτερη των πέντε ετών [ήδη δώδεκα ετών, βλ. άρθρο 79 παρ. 1 του ν. 3996/2011, Α΄ 170), πραγματοποιείται κατόπιν δημοσίου διαγωνισμού και εγκρίνεται από τον εποπτεύοντα το ΝΠΔΔ υπουργό (άρθρο 38 παρ. 3 του π.δ. 715/1979, Α΄ 212, όπως ισχύει). Κατόπιν τούτου, το Δ.Σ. του ΤΑΠΕΜ, με την 371/36/24.9. 2007 απόφασή του αποφάσισε την εκμίσθωση της κατασκήνωσης σε ιδιώτη για μεγάλο χρονικό διάστημα, προκειμένου ο τελευταίος να εκτελέσει με δικές του δαπάνες τα παραπάνω έργα και εργασίες, το κόστος των οποίων εκτιμήθηκε αρχικώς σε 390.000 ευρώ. Η απόφαση αυτή του Δ.Σ. του ΤΑΠΕΜ εγκρίθηκε με την Β1/105/6213/1012/14.4.2008 πράξη της Υπουργού Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας, η διάρκεια, όμως, της εγκριτικής απόφασης ορίσθηκε σε ένα έτος. Ακολούθησε νέα έγκριση της εκμίσθωσης της έκτασης επί μακρό χρονικό διάστημα με την Β1/30315/28715/4532/21.12.2009 πράξη του Υπουργού Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης (βλ. 126/2010 απόφαση -συν. 10η, 26.3.2010 του ήδη αιτούντος ΤΑΠΙΤ) και η διενέργεια αλληπάλληλων διαγωνισμών, ήδη δε, κατά τα προκύπτοντα από τα στοιχεία του φακέλου, έχει συναφθεί από τις 18.11. 2011 σχετική σύμβαση μίσθωσης της έκτασης με τις επ΄ αυτής εγκαταστάσεις με την Ιερά Αρχιεπισκοπή Αθηνών.

9. Επειδή, με την προσβαλλόμενη πράξη διαπιστώθηκε η αυτοδίκαιη επάνοδος στον καθ' ού Δήμο της κυριότητας της έκτασης όπου λειτουργούσε η εν λόγω μόνιμη παιδική κατασκήνωση με τις σχετικές εγκαταστάσεις της, κατ' εφαρμογή του προαναφερομένου από 27.2.1953 β.δ/τος και, ειδικότερα, για το λόγο ότι η κατασκήνωση δεν είχε λειτουργήσει κατά την τριετία 2008-2010. Υπό τις συνθήκες, όμως, που εκτίθενται σε προηγούμενες σκέψεις, η αναστολή της λειτουργίας της κατασκήνωσης για το ως άνω χρονικό διάστημα δεν υποδηλώνει, πάντως, κατά την έννοια του προαναφερομένου εγκριτικού της εκποίησης διατάγματος, εγκατάλειψη ή μεταβολή επί τριετία της χρήσης κατασκήνωσης, για την οποία εγκρίθηκε η εκποίηση της έκτασης. Αντιθέτως, από το σύνολο των στοιχείων του φακέλου προκύπτει ότι η αναστολή της λειτουργίας της κατασκήνωσης υπαγορεύθηκε από τη διαπιστωθείσα ανάγκη διενέργειας σημαντικών εργασιών προς το σκοπό του εκσυγχρονισμού και της λειτουργίας της κατασκήνωσης σύμφωνα με την ήδη ισχύουσα νομοθεσία, ακριβώς, δηλαδή, για το λόγο ότι δεν είχε αποφασισθεί ή εκδηλωθεί η πρόθεση εγκατάλειψης ή μεταβολής της χρήσης. Η διεξαγωγή, εξάλλου, των εργασιών αυτών αποτελεί κατεξοχήν νόμιμο τρόπο επίτευξης του σκοπού δημοσίου συμφέροντος, για την εξυπηρέτηση του οποίου έλαβε χώρα η εκποίηση, αλλά και για την κατ' εφαρμογή της νομοθεσίας κοινωνικής ασφάλισης απόδοση στους ασφαλισμένους του αιτούντος Ταμείου της σχετικής προνοιακής παροχής. Για το λόγο αυτό, ο οποίος προβάλλεται βασίμως, η προσβαλλόμενη πράξη δεν εκδόθηκε νομίμως και πρέπει να ακυρωθεί.
10. Επειδή, μετά την ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξης για τον προαναφερόμενο λόγο, η εξέταση των λοιπών προβαλλομένων λόγων

ακυρώσεως αποβαίνει αλυσιτελής.